

SECTION 1. HISTORY AND THEORY OF LAW AND STATE

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-688-1-1>

BENOMMENHEIT: TRAPPED BY EVOLUTION

BENOMMENHEIT: В ПАСТЦІ ЕВОЛЮЦІЇ

Murach D. V.

*PhD student,
Academic and Research Institute
of Law, Sumy State University,
Sumy, Ukraine
<https://orcid.org/0000-0002-4645-1275>*

Мурач Д. В.

*аспірант кафедри кримінально-
правових дисциплін та судочинства,
Навчально-науковий інститут права
Сумського державного університету
м. Суми, Україна
<https://orcid.org/0000-0002-4645-1275>*

Реальність – це простір, де безперервно відбувається природний добір. Відповідно, життя можна визначити як «самопідтримувану хімічну систему, здатну до дарвінівської еволюції» [1]. Сама ж еволюція являє собою «будь-яку чисту спрямовану зміну або будь-яку кумулятивну зміну характеристик організмів чи популяцій протягом багатьох поколінь, іншими словами, походження з модифікацією... Вона явно включає походження, а також поширення алелів, варіантів, значень ознак або станів ознак» [2].

Кожна характеристика чи риса є відмінною властивістю організму щодо всього іншого. Їхня множина становить окремих індивідів, уся інформація про якого закарбована в генетичному коді. ДНК виступає своєрідним субстракційним проявом умов існування організму. Від умов залежить генетика, а від генетики – умови. Це ключовий постулат епігенетики, згідно з яким поведінка є найбільш поверхневим проявом генів. Вона становить собою комплекс патернів реакції на зовнішні подразники, тобто взаємодію з оточуючим світом задля підтримки внутрішнього гомеостазу. Генетика, яка є проявом умов, закладає патерни поведінки, тобто яким чином ми будемо на ці умови впливати (змінювати їх).

Проте, як і в будь-якій складній системі, що саморозвивається, у процесі її взаємодії зі світом виникають мутації та еволюційні аномалії. Це стається тоді, коли генетична програма заходить у глухий кут:

навколишній світ змінюється, а застарілий алгоритм більше не дозволяє організму в ньому реплікуватися та існувати.

Гарним прикладом такої аномалії є так звана «спіраль смерті» (англ. *ant mill*). Мурахи деяких видів, які добувають їжу колективно, позначають поверхню ґрунту феромонами, щоб швидко дістатися до джерела їжі й транспортувати її до мурашника. За допомогою парних вусиків мурахи зчитують напрямок та інтенсивність запаху, рухаючись суворо за цим слідом. Однак у певний момент, через збій в алгоритмі, мураха починає ходити по замкнутому колу, залучаючи до смертельного танку своїх побратимів, які натрапляють на її слід. Випадкове, але смертельне утворення кругових млинів здається жорстокою еволюційною ціною, яку армійські мурахи платять за підтримку екологічно успішної стратегії колективного харчування. Таким чином, спорадичний прояв цієї патологічної поведінки можна розглядати як сліди, залишені еволюційною траєкторією, в якій ці мурахи опинилися «в пащі» [3].

Об'єктність, тобто еволюційна обмеженість чи недостатність, мурахи не дозволяє їй усвідомити власну сутність, адже в неї відсутнє трансцендентне «Я». Вона не здатна вийти за межі своєї еволюційної програми, не здатна поглянути на себе в перспективі – тобто вийти на метакогнітивний рівень. Вона опиняється в порочному колі. Її програма замикається, вона впадає у стан абсолютного поглинання середовищем – те, що німецька філософія називає *Benommenheit* (оціпеніння).

Людам також властиво не помічати власні еволюційні програми. Лівову частку своєї історії людство мусило виживати в постійному страху перед хижакими та ворожими племенами, що заклало в нього могутній еволюційний імпульс: убивати всіх і вся, хто чимось від нього відрізняється [4]. І *Homo sapiens* справді це зробив: успішно знищив майже всю стародавню фауну та продовжує підкорювати природу досі. Цей триумф кардинально змінив умови існування, зробивши старі генетичні, фенотипові та психотипові реакції людини неактуальними. Але еволюція досить повільна. Імпульс страху та агресії нікуди не зник; коли зовнішній ворог був подоланий, фокус уваги змістився всередину самого виду. Внутрішньовидова боротьба у вигляді війн та соціальних конфліктів є прямим тому підтвердженням.

Водночас людина є істотою соціальною та, головним чином, політичною. Саме це вирізняє нас з-поміж інших видів. Вищою формою об'єктивної людської політики є держава, тобто макроструктура, без якої нині неможливе виживання нашого виду. Вона забезпечує функціонування життєво необхідних інституцій та підтримує правопорядок. Однак і тут стара еволюційна спадщина здатна зашкодити. Йдеться про ситуацію, коли людина, підкоряючись

архаїчним імпульсам минулого, починає руйнувати інституції держави (нападати на ворога «внутрішнього»). Суб'єктивно індивіду здається, що він діє у власних інтересах, проте це лише короткострокова вигода. У довгостроковій перспективі така поведінка веде до дисфункції та розпаду держави, а отже до загибелі самої людини. Мова йде про корупцію.

Корупція – це соціальний еквівалент «мурашиної спіралі смерті». Корумпований індивід сліпо йде за феромонним слідом миттєвої наживи, тягнучи за собою інших у замкнене коло деградації. Проте, на відміну від мурахи, людина має вибір. Ми здатні до метакогніції. Коли людина виходить за межі *Benommenheit*, вона стає тим, кого Мартін Гайдеггер називав *Дазайн* (*Dasein* з нім. «тут-Буття») [5]. *Дазайн* – це суб'єкт, який пізнав власне Буття, який прокинувся від еволюційного автоматизму. Усвідомивши свої генетичні патерни, *Дазайн* дивиться на них з висоти власного розуму. Він бачить, що «старі правила» колись рятували від голодної смерті в савані і тим й були актуальними, але сьогодні слідування їм знищує суспільство через корупцію. Саме ця здатність бути *Дазайн* дозволяє людству створювати право та державу не як інструменти тваринного домінування, а як свідомі механізми порятунку від власної ж еволюційної пастки.

Література:

1. Life on Other Planets: What is Life and What Does It Need? – NASA Science. *NASA Science*. URL: <https://science.nasa.gov/universe/search-for-life/life-on-other-planets-what-is-life-and-what-does-it-need/> (date of access: 15.03.2026).
2. Millstein R. L. Evolution. *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* / ed. by E. N. Zalta. 2021. URL: <https://plato.stanford.edu/entries/evolution/> (дата звернення: 15.03.2026).
3. Delsuc F. Army Ants Trapped by Their Evolutionary History. *PLoS Biology*. 2003. Vol. 1, no. 2. P. e37. DOI: <https://doi.org/10.1371/journal.pbio.0000037> (дата звернення: 15.03.2026).
4. Harari Y. N. *Sapiens: A Brief History of Humankind*. Harper Perennial, 2018. 464 p.
5. Heidegger M. *Sein und Zeit*. 11. Aufl. Tübingen: Max Niemeyer Verlag, 1967. URL: https://web.english.upenn.edu/~cavitch/pdf-library/Heidegger_Sein_und_Zeit.pdf (дата звернення: 15.03.2026).